

та не разумѣва никакъ тѣзи работи. Супругата му, споредъ колкото познавамъ характера ѝ, не бы са иогрижила никакъ да земе нѣкое вліяніе, когато една друга

— Що думашъ?

— Да, повтори живоотно графинята, въ положеніето въ което са намѣрва сега царьтъ, една млада жена, хубава и привлекателна, ще земѣше заведнажъ върху му ужасно вліяніе, сръщо което ще са строшаваше въ едно мигванье сичката сила на любимцытъ

— Превѣсходна мисль! отговори герцогьтъ съ вадуть тонъ, като че да бѣше тѣзи мисль негова.

— Да, но опасна, която може да са обърне и сръщо насъ, ако не длъжи намъ благоволеніето съ което са наслаждава.

— Безъ сумнѣніе! рече герцогьтъ важно.

— Ако не са води, и даже ако не са управя отъ насъ, сирѣчь, отъ тебе, господине герцогъ!

— Безъ сумнѣніе! трѣбаше тогасъ да са намѣри нѣкоя, която да ми е предадена, да ма обыча»

И безъ да ще, очитъ му са обърнѣхъ къмъ графинята, която той обычаше и обожаваше; но който пламти отъ славолубіе, сичкытъ други страсти, колкото живостны и да сж, гледа ты като второстепенны, като просты средства.

Графинята проумѣ погледа му.

И тя можаше да му отговори: «Туй мислихъ и азъ! или подобръ мислила го съмъ, но видѣхъ че нема да сполучж.» Но за да покаже толкози искренность, трѣбаше да е помалко способна, и заради туй тя хвърли на герцога отчаянъ любовенъ погледъ.

«Неблагодарный!» рече му тя съ тонъ смѣсенъ отъ скърбъ и мѣрманье.

Дума пълна съ сила и високость!

«Неблагодарный! и ты! ты, когото обычамъ!

Герцогьтъ надѣж тосъ часъ у краката ѝ; не бываше инакъ.

«Слушай ма, пое графинята, ще размыслиж за